

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Α'.

ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΒΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

Σκίτσο του έν Παρισίους μεγάλου Έλληνος ζωγράφου κ. Γαλάνη. (Από τό Λεύκωμα τού κ. Άλ. Φιλαδέλφεως).

Σκίτσο τού κ. Γαλάνη. (Από τό Λεύκωμα τού κ. Άλ. Φιλαδέλφεως).

Συνεχίζουμε τήν δημοσίευσιν των πλέον εκλεκτών σελίδων από τό πολύτιμο Λεύκωμα τής δειμνήστου δεσποίνης Βήτας Φιλαδέλφεως καί τού διακεκριμένου αρχαιολόγου, συγγραφέως καί καλλιτέχνηος κ. Άλεξ. Φιλαδέλφεως.

Καί νά πρώτα-πρώτα ένα τετράστιχο τού μεγάλου μέσ ποιητού κ. Κισστή Παλαμά, άφιερωμένο στην Βήτη Φιλαδέλφειος :

«Οποιος κί' άν μίλησι, όποιος κί' άν είσαι κοίτα, Άλλοι τήν κράζουν άνοιξι κί' άλλοι τήν λένε Β ή τ α
'Η φύσις τής έπροιμιος σοφά τήν έμορφιά τής Μ' όλα τής τά τριαντάφυλλα καί μ' όλη τή (δρυσιά τής.

Άκολουθεί ένα άρχαίο στίχο τού άληθινοήτου Προφωτιστικογού Θεοδώρου Δελφινιάνην : «Όνκ' άν πραιάμην ούδενός λόγον έξωτον, Όστις κενάϊς έλλίσι θεμαίνεται». Άλλ' ή καλώς ζήν ή καλώς τεθνηκείναι Τόν ευγενή χρώ».

Ίδού τώρα ή συνέχεια τού γνωστού μύθου τού Διόσκου γιά τό τζιτζικα καί τό μυμηγκι, γραμμένη στό Λεύκωμα από τήν εκλεκτή Γαλίδα συγγραφέα Γυν ντέ Σαντελιέ : Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΜΗΓΚΙ (Ανάδια συνέχεια)

«...Ο τζιτζικας άπομακρυνόταν λυπημένος. Τό μυμηγκι τόν φώναζε :

— Σωχώρεσέ με γιά τόν άσχημο χαρακτήρα μου ή δυσκολίες τής ζωής μ' έχουν έκνευρίσει. Ένώ εσύ μεθυσμένος από τόν ήλιο τραγουδούσες, έγώ σκοτινοόμοινα στή δουλειά χροιάς νά σταματήσω μία στιγμή γιά ν' απολάω τόν καιρό, όταν ό άγέρας είναι τόσο μαγευτικός γιά όλα τά πλάσματα.

— Γι' αυτό άξίζεις τήν εντυχία νά είσαι πλούσιος, φώναζε ό άσυλλόγιστος τζιτζικας. Γιατί νά μή σέ μιμηθώ κί' έγω ; Τώρα πού ήθε ό χειμώνας καί πού είναι πάρα πολύ άγιά γιά νά φρονιμέω, πόσο είμαι μετανοιωμένος γιά τήν τρέλλα μου...

Όμως τό μυμηγκι εξακολουθούσε νά κιντάζήν όλοένα τό σημαγμένο κάμπο. — Άλλοίμοινο ! είπε. Καί ποιός σου λέει πώς κί' έγω δέν είμαι μετανοιωμένος γι' αυτή τή φρονιμάδα μου, τώρα πού πέρασε τό καιρό καί δέν μου μένει πιά καιρός νά κάνω τρέλλες ;...

Καί τό μυμηγκι βοήθησε τόν τζιτζικα διοντάς του νά φάη, άν καί τόν ζήλευε κάπως καί λυπόταν πού ή θήμισες τής έμορφης ξεγροισιάς καί τής χαράς δέν μπορούσαν νά μοιραστούν άναμεταξύ των όπως ή μυίγες καί τά σκουληκία...

Μάρτιος 1922.

Άκολουθεί ένα ποίημα τού γνωστού ποιητού Τροισιέ, μεταφρασμένο άριστοτεχνικά από τόν διακεκριμένο λόγιο Άγγελο Βλάχο. Ίδού :

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ

(Τού J. Truffier)

Περνά τό γάμμα. Σειείται ό δρόμος καί τραντάζει, καί μία ξανθή μικρούλα μέ μάτια δουγκωμένα μπρός στό παράθυρό τής γιά νά τό (ιδή προβάλλει.

«Ένα στρατιωτάκι τή βλέπει : «Α ! (έμένα, λέει καί κμαρώνει, έμένα θα κιντάζην».

«Έν' άλλο λέει τό ίδιο. Τό ίδιο λέν (μ' ή άλλοι.

Κί' αυτός ό ταγματάρχος δσήκωσε (τό μάτι καί είπε μέ τό νου του : «Α, τήν (ξανθούλα ! Νάνη, χαμογελάει ! Ποιός τάχα μέ τό χα (μυγελό τής

γίνετ' εύτυχισμένος ; Κανένας στρατιώ (της ; ... ή δεκαετής ; ... λοχίας ; ... ή λοχαγός ; (Σειρήτι κιντάζει ή γαλόνη ; > Καί στρίβει τό μου (στάκι, «Α, καί φιλι μās στέλνει. Για ποίον ; ...» (Ψηλά τή μήτη σηκώνουν καί κιντάζουν όλοι τό κορι (τσάκι. Μά κείνη, πού θυμάται πώς έφυγε μία (μέρα

μέ τήν γαλάζια κί' άσπερη σημαία στοσιωτής ό Γιάννης, ό καλός τής, κί' έπεσαν εκεί πέρα, κιντάζει τή σημαία μέ μάτι δακρυσμένο, σ' αυτήν χαμογελάει καί στό λευκό σταυρό τής στέλν' ή μικρή ξανθούλα φιλι χαροκαμμένο !

Ίδού άκόμα μία έπιστολή τού άληθινοήτου ποιητού τού «Ρωμηού», Γεωργ. Σοφιή, άποσταλείσα στον άειμνηστο διευθυντή τής «Αρχαιολόγος» Βλάσιο Γαβρηλίδη, μέσον τού κ. Άλ. Φιλαδέλφεως, όστις εκφράζεται στή σύλλογή του τό πρωτότυπο :

Φίλταξε Βλάση,

«Σέ παρακαλώ πολύ ή εις τό αδριανόν ού έίλον ή εις τό τού Σαββάτου νά χωράξής σου ό ίδιος όλιγας γραμμάς δια τόν «Ρωμηόν», προσθέτων ότι τήν 23ην Άπριλίου (τό Σαββάτον) έροστάξω τήν δεκαετηρίδα τού «Ρωμηού» καί δέχομαι τάς εύχάς των φίλων, καί πρώτα τήν ιδίην σου.

«Αν καί είμαι βέβαιος πώς δέν θα έλθης, έν τούτοις σέ προσκαλώ μετά τού Φιλαδέλφεως είς τό σπίτι μου τό έσπέρας τής Κυριακής, όπου θα γίνη μικρά συνάθροισις των στενωτέρων φίλων.

«Ένεκα των σεισμών ή έπερείς μέ τό νευρόσπαστα τά κινάκωα.

«Ό,τι θα γράψης, ει δυνατόν, άς καταχωρηθεί εις τήν πρώτην σελίδα».

Χαίρε Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Καί γιά νά ξανάρθουμε στην ποιήση, ιδού ένα έξειντότατο ποίημα τού άληθινοήτου αρχαιολόγου Στάυλου Πιττάκη, άφιερωμένο στον κ. Άλεξ. Φιλαδέλφεια :

ΦΙΛΕΡΩΜΑ

Άλέξανδρος Φιλαδέλφεως, ό ρήτωρ τε καί συγγραφέως, ό λάτρης των καλών τεχνών

κί' ιεροφάντης των μουσών, κί' ιεροφάντης των μουσών, Ό εις τά Έλευσίνεια μινών καί διδασκάλους κί' έπί τής Άκροπόλεως διδάσκων περι κάλλους, Ζεύ, σ'σ' τον άπ' τό λεύκωμα, άλλα κί' έκείνους όσοι τήν στα χέρια των αυτά τό Λεύκωμα νά δώση...

Ό εις τήν Αθήν καί Κνωσσόν λαλόν μέ χιούμορο περισόν κί' εις Όλυμπίαν καί Δελφούς καταβαμβώνων τούς σοφούς, Έπαθεν από... λεύκωμα καί όμικλών ή γράφων ζητεί τήν θεραπειάν του διά των... αυτογράφων !

Άκολουθεί μία σειρά χαριτωμένων σκέψεων τού διακεκριμένου αρχαιολόγου κ. Γ. Αρβανιτάκη :

«Πήγα στην Ίερουσαλήμ κί' έχασα τήν εδοείά μου. Πήγα στην Αθήνα κί' έχασα τόν πατριωτισμό μου. Παντρεύτηκα κί' έχασα τήν ήνυχία μου. Πέρασ' άπ' τό τεκνονέο κί' έχασα τήν βαλιτζά μου...»

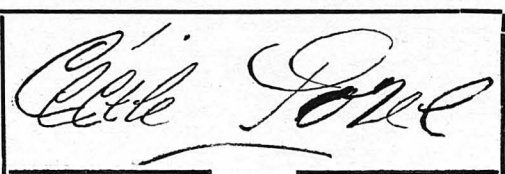
Γ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ

Ίδού άκόμα ένα γραμμάκι περι έρωτος τού καθηγητού τού Πανεπιστημίου κ. Μ. Τ. Μομφεράτου : «Τών περισσότερων άνδρών ό έρως όμοιάζει μέ καρπαντιήν : πολύς θόρυβος, πολύς άφρός, χαλαρός κόσμος... καί εις τό ποτήρι ένα δαχτυλάκι κραιό !»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ό ζωγράφος κ. Γερασιώτης, (Γελοιογραφία τού κ. Ροιλού, από τό Λεύκωμα τού κ. Άλ. Φιλαδέλφεως).

Η έπογραφή τής μεγάλης Γαλλίδος καλλιτέχνης Σελιά Σορέλ. (Από τό Λεύκωμα τού κ. Άλ. Φιλαδέλφεως).